

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΦΙΛΜ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΡΑΣΚΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ :

ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΜΠΡΙΟ	Ρασκάς.
ΖΑΝ ΝΤΕΒΑΛΛΑΝΤ	Ζάν ντε Τρεγκόρ.
ΚΛΩΝΤ ΜΕΡΕΛ	Μαντελόν.
ΖΑΝ ΕΜΠΛΙΚ	Ζερμαίν.

Ο ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΜΑΖΑΡΓΚ ήταν πολύ γνωστός στο λιμάνι της Μασσαλίας. Ήταν ένα εζαίρετο παιδί, τίμιο και πρόχαρο που δεν το φόβιζε διόλου η δουλειά και που ζούσε καλά από τη δουλειά του ως ξεφορτωτής. Τον επωνόμαζαν καπετάν Ρασκάς. Ο Ρασκάς αγαπούσε

θεση του θηρίου.

— "Αν δεν είσατε σεις, είπε ο πατέρας της στον Ρασκάς ή κόρη μου θά ήταν ίσως νεκρή. Πώς μπορώ να σάς ευχαριστήσω ;

Ο Ρασκάς γυρνώντας αδέξια το σκούφο του στα χέρια απάντησε :

— "Εκανα απλώς το καθήκον μου.

— "Όχι, όχι, έννοιά να σ' ανταμείψω παιδί μου. Χρειάζομαι έναν δραστήριο και ενεργητικό έμπολο για τις αποθήκες μου.

Ο Ρασκάς δέχτηκε μ' ευγνωμοσύνη τη θέση αυτή.

Ο Παύλος Μοραλές, ο μυστηριώδης ξένος, που είχε απαγάγει την ωραία Μαντελόν ήτανε ο αρχηγός μιας συμμορίας πειρατών που καταδίωκαν τα πλοία τὰ μεταφέροντα οίονπνευματώδη ποτά στην 'Αμερική. Είχε τὸ στρατηγέλο του στη νήσο του Γάτου στις 'Αντίλλες και εκεί είχε εγκαταστήσει και τη Μαντελόν. Είχε μαζί του δυὸ άραιοωμένους άξιοματικούς : Τὸν Ροντριγκέζ Γκάρσια, ένα άμεριμνο τυχοδιώκτη και τὸ μηχανικό Κούρτιο Σαλέμ. Η Μαντελόν έξασκοῦσε μεγάλη έπιρροή στο Μοραλές. Ένα βράδυ γύρισε από μια έπιχείρηση πληγωμένος θάνασμα. Πρίν πεθάνει όρισε τους δυὸ φίλους του να διακοῦν στο έξής στη Μαντελόν, όπως σ' αυτόν τὸν ίδιο. Έτσι η μικρούλα Μαρσινεζά έγινε αρχηγός τὸν πειρατῶν. Η Μαντελόν έπηρεε τὸ ρόλο της στα σοβαρά μα ύστερ' από λίγους μήνες θέλησε να ξαναγυρίσει στη Γαλλία και πήγε στην Κωνη 'Ακτι. Εκεί μέσφ του Ροντριγκέζ Γκάρσια, ο όποιος την είχε ακολουθήσει, έγνωρίσε τὸ Ζάν ντε Τρεγκόρ ένα νεαρό άξιοματικό τὸν ναυτικού που ήταν άραβωνιασμένος με τη Ζερμαίν - Ντελαρός. Ο άξιοματικός αυτός της άρεσε κάπως, αλλά προπάντων της ήταν χυήσιμος για να της δίνη διάφορες πληροφορίες και γιαυτό άποφάσισε να προσποιηθί ότι τὸν αγαπά.

Ο Ρασκάς. ΓΚΑΜΠΡΙΕΛ ΓΚΑΜΠΡΙΟ

Στην αρχή ο Ζάν ντε Τρεγκόρ πάλαψε μεταξύ της τρυφερής αγάπης που έννοιωθε για τη μνηστή του και της δυνατής επιθυμίας που τὸν έφερνε η Μαντελόν και μόρσε να ' απομακρυνθί από την τελευταία. Μα εκείνη δεν ήταν απ' αυτές που υποχωροῦν εύκολα. Έπεχείρησε στα ψέματα να αυτοκτονήσ κ' έκάλεσε κοντά της τὸν Τρεγκόρ την παραμονή άκριβώς της ημέρας που θά παντρευόταν με την Ζερμαίν - Ντελαρός ο όποιος κ' έτρεξε να τη βοηθί. Μα ύπρχε κάποιος ο όποιος είχε άρχειεί να υποπτεύεται κάτι και αυτός ήταν ο Ρασκάς που άνηκε στην ύπηρεσία τὸν πατέρα της Ζερμαίν. Βλέποντας την άπελπισία της κόρης, που ο άραβωνιαστικός της την εγκατέλειψε την παραμονή τὸν γάμου της ελεπε :

— Δεσποινίς, σάς όρκίζομαι, έγω ο Ρασκάς να σάς ξαναφέρω τὸν άπιοτο.

Ο Ζάν ντε Τρεγκόρ ήταν έτοιμος να ακολουθίση τη Μαντελόν όπου ήθελε αυτή μα ο Ροντριγκέζ Γκάρσια τὸν ζήλευε και με διάφορες μηχανορραφίες καθώρσε να κινή τη Μαντελόν να γυρίσει μόνη της στη νήσο του Γάτου.

Η Ζερμαίν Ντελαρός είχε μια παιδική φίλη την Παυλίνα Σαμρόντ, της όποίας ο πατέρας ήταν πλούσιος γαιοκτημῶν στις 'Αντίλλες. Για να την κάνουν να ξεχάσει την εγκατάλειψη τὸν μνηστήρος άποφάσισαν να τη στείλουν στη φίλη της. Ο Ρασκάς την ευνώδευσε.

Την άφιξη τὸν άτμοπλοίου «Βάσκο ντε Γκάμα» τὸν όποίου έπέβαινε η Ζερμαίν, στις 'Αντίλλες, την έ πληροφορήθη η Μαντελόν.

— Θ' άρπάξω, ελε, αυτή την κόρη για να τη χρησιμοποιήσω ως όμηρο.

Πράγματι, ύστερ' από ένα άγριο άγώνα, οι πειρατοί έγιναν κυριοί τὸν πλοίου. Η έκπληξις τὸν Ρασκάς ήταν άπερίγραπτη όταν ελεδε πως είχε πέσει στα χέρια της κρῆνη μνηστής του ! Η Μαντελόν θά μαλάκωσε εύκολα βλέποντας τὸ Ρασκάς, μα δυστυχώς ο Ροντριγκέζ άγρυπνοῦσε. Έορξιε τὸν Ρασκάς στη θάλασσα, μα φαίνεται πως δεν τὸν ήταν γρηφό τὸν να πνιγί. Βοήκε ένα βαρέλι, στο όποιο σαφρώλωσε και εκεί, κλυδονιζόμενος από τα κύματα περιέμενε.

Ένα ύπερβύχιο που περνούσε από και τὸν περισυνέλεξε. Κυβερνήτης τὸν ύπερβύχιου ήταν ο Ζάν ντε Τρεγκόρ, ο όποιος δ- τὸν έμαθε από τὸ στόμα τὸν Ρασκάς ότι η μνηστή του βρισκόταν στα χέρια της Μαν-

Ο ξένος γοητεύθηκε από την όμορφιά της Μαντελόν.

την ωραία Μαντελόν, ένα θαυμάσιο κορίτσι που πουλούσε κοχύλια στην παραλία και που τὸν άνταγαπούσε.

Όλα πήγαιναν καλά όταν, μια μέρα, ένας μυστηριώδης ξένος, γοητευμένος από την όμορφιά της Μαντελόν την έπλησίασε και, χωρίς επιφυλάξεις, της έπρότεινε να τὸν ακολουθήσει, τάξοντας της μια ζωή πλοσία και μεγαλοπρεπή. Όταν εννε ένα κορίτσι είκοσι χρόνων δεν έχει άρκετη θέληση κ' ο πλούτος εινε μεγάλο δόλωμα. Η ωραία Μαντελόν ακολουθίσε τὸν ξένο, ο όποιος της ελεπε ότι λεγότανε Παύλος Μοραλές. Όταν ο Ρασκάς δεν ξαναείδε πια στην προκυμαία την αγαπημένη του Μαντελόν λίγο έλειψε να πάθη από άποπληξία. Ήταν πολύ αισθηματικός κ' η άπόκλεια της φίλης του τὸν στοίχιζε. Έχασε τὸ θάρρος του και τη θέλησή του και κανείς δὲ θά μπορούσε να φανταστί τι θ' άπογινόταν ο φτωχός Ρασκάς, αν ένα άπρόοπτο γεγονός δεν μεσολαβούσε. Κάποιο άπόγευμα, ενώ έκοβε βόλτες στην προκυμαία, άκουσε άξαφνα δυνατές φωνές πρὸς τὸ φρούριο τὸν 'Αγίου Ιωάννου. Έτρεξε άμέσως κατά και ελεδε έναν πάνθηρα, ο όποιος είχε όρμήσει άπάνω σε μια νέα κ' είχε βυθίσει τα νύχια του στην πλάτη της. Ο Ρασκάς πήδησε άκράτητος, τρῶβηξε τη νέα από τα νύχια τὸν θηρίου και τραβώντας τὸν μαχαίρι του τὸ βύθισε στην καρδιά τὸν πάνθηρος, αφήνοντάς τον νεκρό.

Ο πάνθηρ αυτός είχε φύγει από ένα καράβι άγκυροβολημένο στην παραλία και η νέα που ήταν Ζερμαίν Ντελαρός ήταν κόρη ενός μεγαλεμπόρου ποτῶν, που περνούσε τυχαίως από και ύπστη την επί-

Η Μαντελόν ύψωσε τὸ μασιγιό της.

Ο Ρασκάς της έπιασε τὸ χέρι, ἐνῶ συγχρόνως τραβούσε τὸ πιστόλι του.

τελόν, ἀπεφάσισε μὲ κάθε θυσία νὰ τὴ σώσει.

Ένας ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους τῆς Μαντελόν ὁ Μπίλυ Σούντναιτ εἶχε σταλεῖ νὰ ζητήσει ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς Ζερμαῖν λύτρα πέντε ἑκατομμυρίων γιὰ τὴν ἐλευθερία τῆς. Μὰ ὁ Μπίλυ ἔκανε τὸ σφάλμα νὰ σταθῆ σ' ἓνα μπόρο, ὅπου βρισκόταν κ' ὁ Ρασκάς κ' ἔκει πίνοντας, ἔκανε τὴν ἀφροσύνη νὰ πῆ πὸν βρισκόταν τὸ στρατηγεῖο τῆς Μαντελόν καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὸν σκοπὸ τοῦ ταξιδιοῦ του.

Ὁ Ρασκάς δὲν ἐδίστασε. Μὲ τοὺς φίλους του πῆγε στὸ νησὶ τοῦ Γάτου, ὅπου ἡ Μαντελόν τὸν ὑποδέχτηκε χωρὶς δυσπιστία. Μὰ δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ τοὺς σκοποὺς τοῦ Ρασκάς καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ τὸν κατεδίκασε εἰς θάνατον.

Τὴν ἄλλη μέρα θὰ γινόταν ἡ ἐκτέλεσή του στὴν ἠλεκτρικὴ πολυθρόνα.

Πρὶν πεθάνει ὁ Ρασκάς ζήτησε νὰ μιλήσῃ.

— Ὑπάρχει, εἶπε στὴν Μαντελόν, ἓνας ἀνθρώπος πὸν δὲν ἔπαψε νὰ σ' ἀγαπᾷ : Ὁ Ζάν ντὲ Τρεγκόρ. Ἐχει καταφέρει ἐδῶ μὲ τοὺς ναῦτες του. Ἄν δὲν ἔφυγε μαζί σου τὴν ἡμέρα πὸν ἔφυγες γιὰ τὴ Γαλλία σ' αὐτὸ φταίει ὁ Ροντριγκὲς ντὲ Γκάρσια πὸν τὸν ἐμπόδισε διὰ τῆς βίας.

Ὁ Ροντριγκὲς χλώμιασε.

— Εἶνε ἀλήθεια αὐτά ; ρώτησε ἡ Μαντελόν.

— Ἀλήθεια, ἀπάντησε ὁ Γκάρσια, μὰ ἐνήργησα ἔτσι γιὰ νὰ σὲ σώσω.

— Χάσου ἀπὸ μπροστά μου ! φώναξε ἡ Μαντελόν. Δὲ θέλω πιά νὰ σὲ ὑπολογίζω μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων μου.

Ὁ Ροντριγκὲς αὐμακρύνθηκε.

— Καί, τώρα πρόσθεσε ἡ Μαντελόν, ἄς θανατωθῆ ὁ ἄλλος.

Ὁ Ρασκάς ἀπάνω στὴ μοιραία πολυθρόνα, περιμένε ἑτοιμὸς νὰ πεθάνῃ... Μὰ ὁ θεὸς ἀγρυπνᾷ γιὰ τοὺς γενναίους. Ένας ἀπὸ τοὺς πειρατὰς, ὁ ἐπιφορτισμένος μὲ τὴν ἐκτέλεση, ἀγαποῦσε τὴν μίς Βαντερμπούρ, φίλη τῆς Ζερμαῖν τῆς προστατριάς τοῦ Ρασκάς. Γιὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ ἔκοψε τὸ ρεῦμα καὶ ἔσωσε τὸ Ρασκάς.

Ὁ Ρασκάς ὅμως ἔκρινε φρόνιμο νὰ προσποιηθῆ τὸ νεκρὸ, ἐνῶ ἡ Μαντελόν μὲ τοὺς πειρατὰς τῆς ἀπομακρύνονταν γιὰ νὰ βοῆ τὸ Ζάν ντὲ Τρεγκόρ.

Ὅταν οἱ δύο πειρατὰ, οἱ ἐπιφορτισμένοι νὰ θάψουν τὸν Ρασκάς πῆγαν νὰ τὸν πάρουν τὸν εἶδαν νὰ ὀρθώνεται ὀλοζώντανος

μπροστά τους. Μέσα σὲ λίγα λεπτὰ τοὺς κατέβωσε καὶ τοὺς δύο κ' ἔτρεξε νὰ βοῆ τὴ Μαντελόν. Ἡ ἐκπληξὶς τῆς ἦταν ἀπερίγραπτη ὅταν τὸν ἀντίκρουσε μὲ τὸ πιστόλι στὰ χέρια :

— Ἐχασες τὸ παιχνίδι, ὠραία ! τῆς εἶπε.

Συγχρόνως οἱ ναῦτες τοῦ Τρεγκόρ αἰχμαλωτίζαν τοὺς ἄλλους πειρατὰς καὶ ἐλευθέρωναν τὴ Ζερμαῖν.

Ἡ Μαντελόν εἶχε νικηθῆ.

— Δὲ θὰ μὲ πιάσετε ζωντανή ! τοὺς φώναξε καὶ τραβώντας τὸ μαχαίρι τῆς τὸ βύθισε στὸ στήθος τῆς.

Ἡ Ζερμαῖν ἐλεύθερη πιά συνοδευομένη ἀπὸ τὸν εὐτυχημένο ὄρραβωνιαστικὸ τῆς Ζάν ντὲ Τρεγκόρ, ὁ ὁποῖος εἶχε μετανοήσει γιὰ τὶς πικρίες μὲ τὶς ὁποῖες τὴν ἐπότισε καὶ ἀπὸ τὸ Ρασκάς, πὸν παρ' ὅλη του τὴ χαρὰ, γιὰ τὴν εὐτυχὴ λύση τῆς περιπέτειάς των, κ' ἰδιαίτερος τὸ Ρασκάς στὴν τὸλμη καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ὁποῖου ὀφείλετο ἡ σωτηρία ὅλων.

Ἐκεῖ, τοὺς ὑποδέχτηκε ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ σπιτιοῦ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν Παυλίνα Σαμορέντ, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ τοὺς συγχαρῆ γιὰ τὴν εὐτυχὴ λύση τῆς περιπέτειάς των, κ' ἰδιαίτερος τὸ Ρασκάς στὴν τὸλμη καὶ τὴν ἐξυπνάδα τοῦ ὁποῖου ὀφείλετο ἡ σωτηρία ὅλων.

Ὁ Ρασκάς, πέρνοντας τὸ χέρι πὸν τοῦ ἔδινε ἡ Παυλίνα, τὴν ἐκοίταξε στὰ μάτια.

Μιά ἀστραπὴ πέρασε ἀπὸ τὸ βλέμμα τῶν δύο νέων.

Κατόπιν ὁ Ρασκάς χαμηλώνοντας τὸ δικὸ του ψιθύρισε σιγὰ :
— Σὰς εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποινίς. Ἐγὼ ἀπλῶς τὸ καθήκον μου.

Μερικὲς ἡμέρες κατόπιν, στὸ κτήμα τῶν Σαμορέντ, γινόντουσαν οἱ γάμοι τοῦ Ζάν ντὲ Τρεγκόρ καὶ τῆς Ζερμαῖν Ντελαρός. Ὁ Ρασκάς περίμενε κ' αὐτὸς τὴ σειρά του, γιὰτὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸν εἶχε γνωρίσῃ τὴ φίλη τῆς Ζερμαῖν, τὴν Παυλίνα Σαμορέντ τὴν εἶχε ἀγαπήσει.

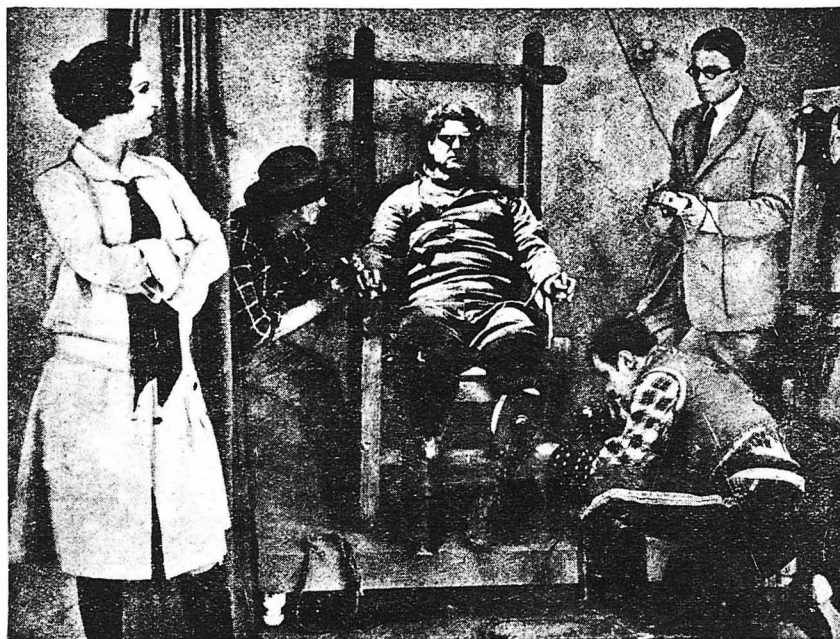
Μὰ καὶ κείνη τὸν ἀγαποῦσε. Ἐξομολογήθηκε μάλιστα τὸν ἑσπῶτα τῆς στὴν φίλη τῆς Ζερμαῖν, ἡ ὁποία ἔσπευσε νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ στὸ Ρασκάς.

Ἔτσι ὅταν ἔμαθε ὅτι ἡ Παυλίνα τὸν ἀγαποῦσε κ' αὐτὴ παρ' ὅλλοιο νὰ τρελλαθῆ.

Ὁ πατέρας τῆς Παυλίνας δὲν ἔφερε καμιὰ ἀντίρρηση στὴν ἔνωση τῶν δύο νέων γιὰτὶ εἶχε ἐκτιμῆσει τὸν εἰλικρινῆ καὶ ἐντιμὸ χαρακτήρα τοῦ Ρασκάς. Ὁ ἴδιος μάλιστα πῆγε καὶ βοήθη τὸ νέο καὶ τοῦ εἶπε ὅτι θὰ θεωροῦσε εὐτυχία του ἂν ἐδέχτο γὰ γίνῃ σύζυγος τῆς κόρης του. Συγχρόνως τοῦ ἀνέθεσε τὴ γενικὴ διεύθυνση τῶν κτημάτων τῆς.

Ὁ Ρασκάς δέχτηκε μὲ χαρὰ τὸ χέρι τῆς καὶ ὁ γάμος του ἔγινε μεγαλοπρεπῆς. Τὸ ἴδιο βράδι ὁ Ρασκάς πλησίασε τὸ Ζάν ντὲ Τρεγκόρ καὶ τοῦ εἶπε μὲ συγκίνηση.

— Πρὶν ἐγκατασταθῶ ἐδῶ ὀριστικῶς, καπετάνιε μου θὰ γυρῶ στὴ Μασσαλία καὶ θ' ἀνάψω μιά λαμπάδα στὴν Παναγία. Τῆς τὴν ἔταξα τὴν ἡμέρα πὸν μὲ σώσατε ἀπάνω στὸ βαρέλι...

Μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα ὁ Ρασκάς περίμενε τὸ θάνατο...